

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Sáu ngày 29/04/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 869

“BẠN GẶP ÁC MỘNG NHIỀU HAY THIỆN MỘNG NHIỀU?”

Trong giấc ngủ hàng ngày, chúng ta gặp ác mộng nhiều hay thiện mộng nhiều? Ác mộng là những giấc mộng khiến cho chúng ta khiếp sợ. Có một vài người nói với tôi rằng trong giấc ngủ, họ luôn gặp ác mộng. Có người thì nói là họ bị ma đè, có người thì nói là họ bị bóng đè, có người thì nói rằng họ nằm không đúng tư thế nên bị ác mộng. Thật ra ác mộng hay thiện mộng đều có nguyên nhân, đều bị ảnh hưởng trực tiếp bởi khởi tâm động niệm hàng ngày của chúng ta, chưa kể đến những nghiệp nhân quả báo mà chúng ta đã tạo từ ở trong quá khứ.

Hòa Thượng nói: *“Bạn hãy xem lại hàng ngày bạn gặp thiện mộng nhiều hay ác mộng nhiều, cái nào nhiều thì liền biết nghiệp chướng của chính mình nặng hay nhẹ, từ đó mà tìm cách điều chỉnh. Chúng ta là phàm phu sinh tử ở trong sáu cõi sinh tử luân hồi. Trong cõi sinh tử luân hồi, thời gian ở trong ba đường ác nhất định nhiều, thời gian ở trong ba đường thiện ít, cho nên có thể nói là tam ác đạo là quê hương của chúng ta, còn tam thiện đạo - ba đường thiện chỉ là nơi để tham quan du lịch”.*

Tham quan du lịch thì chỉ đi thời gian ngắn, sau đó phải trở về quê hương chứ không có ai đi du lịch suốt đời. Ba đường ác là Địa Ngục, Ngạ Quỷ, Súc Sanh. Ba đường thiện là Trời, Người, A-Tu-La. A-Tu-La cũng là một cõi hưởng phước. Ba cõi thiện này cũng chỉ là chốn du lịch, chúng ta đến một lúc rồi đi. Đây là việc chúng ta phải hết sức cảnh giác!

Chúng ta nhìn xung quanh xem có ai không tham sân si không? Tham sân si chính là nghiệp nhân của ba đường ác. Hàng ngày từ sáng đến chiều, những người đã tu hành cũng khởi tham sân si. Những người chưa tu hành thì tham sân si là bản năng. Cho nên thế gian thường hay nói: *“Người chết đi làm quy”* bởi vì người tham sân si rầy đây.

Hòa Thượng nói: *“Vì sao có hiện tượng của ba đường thiện và ba đường ác, thậm chí có mười pháp giới? Chúng ta từ ở nơi nghiệp nhân quả báo của chính mình mà quán sát, không cần phải quán sát người khác. Bạn kiểm soát xem, từ ngày từ sáng đến tối, trong khởi tâm động niệm, bạn có niệm thiện nhiều hay niệm ác nhiều, vậy thì chúng ta liền hiểu rõ được mười pháp giới này từ đâu mà ra”.* Mười Pháp Giới có: Phật, Bồ Tát, Thanh Văn, Duyên Giác, Trời, Người, A Tu La, Địa Ngục, Ngạ Quỷ, Súc Sanh.

Thích Ca Mâu Ni Phật giảng “*Kinh Bát Nhã*” đến 22 năm, trong đó Ngài nói câu: “*Sắc tức thị không*” không biết bao nhiêu lần. Phật nói: “***Phàm sở hữu tướng giai thị hư vọng***”. Cái gì có hình tướng đều là hư vọng, chúng ta đừng chấp tướng, đừng dính mắc vào hình tướng, đừng cho nó là thật. Ngài đã nói đến 22 năm nhưng chúng ta vẫn chưa thấu.

Khởi tâm động niệm của chúng ta đều là “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, “*tham sân si mạn*”. Trong 1200 đề tài, Hòa Thượng đã nhắc đi nhắc lại 16 tập khí này của chúng ta. Ngài nhắc nhiều đến mức chúng ta thuộc lòng tên của những tập khí này nhưng chúng ta vẫn không sửa được. Chúng ta chưa làm được đến 50%, đừng nói là 70% hay 80%, cho nên mới gọi là “*tập khí*”. “*Tập*” là kết tập, tập hợp. Tập khí là những thói quen cố hữu không dễ gì thay đổi được cho nên chúng ta cần phải được nhắc nhở, cần được nhắc đi nhắc lại nhiều lần chứ không chỉ nhắc một vài lần.

Phật Bồ Tát rất từ bi, Tổ Sư Đại Đức rất từ bi, những bậc tu hành chân chính rất từ bi, các Ngài không phiền khi nhắc đi nhắc lại nhiều lần. Ngày xưa, khi nghe đến sự từ bi của Phật Bồ Tát, sự từ bi của Thánh Hiền thì tôi không có cảm nhận nhiều, nhưng bây giờ tôi mới cảm nhận được các Ngài từ bi vô cùng tận, từ bi không biên giới. Thế gian nói “*bất quá tam*”, nghĩa là “*không quá ba lần*” nhưng Phật Bồ Tát đã nhắc đến 3.000 lần, đã nhắc đến 3.000.000 lần, nếu chúng sanh còn chịu nghe thì các Ngài sẽ còn tiếp tục nhắc. Nếu các Ngài nhắc đến 3.000.000 lần mà chúng sanh vẫn không nghe thì các Ngài sẽ chờ lúc nào chúng sanh nghe thì sẽ nhắc tiếp. Đó chính là sự từ bi vô điều kiện, không bờ bến của Phật Bồ Tát và các vị Thánh nhân.

Hòa Thượng nói: “***Bạn đừng nghĩ rằng trong dòng sinh tử bạn cô độc một mình. Lúc nào Phật Bồ Tát cũng dõi theo bạn. Cho dù bạn đi vào địa ngục, bạn đi vào ngạ quỷ, bạn đi vào cõi súc sanh thì Phật Bồ Tát vẫn luôn ở bên bạn***”. Tôi nghe đến chỗ này tôi cảm thấy rất ấm lòng vì chúng ta biết rằng chúng ta không cô độc. Vì chúng ta không chịu giác ngộ, không chịu quay đầu nên Phật Bồ Tát không thể giúp chúng ta. Đến một ngày nào đó, trong một cõi nào đó, khi chúng ta chịu quay đầu thì Phật Bồ Tát sẽ vì chúng ta mà độ chúng ta! Nghe được lời nói này của Hòa Thượng, chúng ta mới cảm nhận được lòng từ bi của Phật Bồ Tát. Đôi khi chúng ta chỉ nghe nhưng không cảm nhận được sâu sắc. Chúng ta cần phải có cảm nhận sâu sắc thì mới chân thật có sự tiếp nhận, từ đó tinh tấn tu hành để có thể thay đổi, tự làm mới. Nếu chúng ta tiếp nhận một cách hời hợt thì chúng ta không nỗ lực để tự thay đổi bản thân. Tu hành không gì khác hơn là tiếp nhận rồi tự thay đổi, tự làm mới mình. Tu hành không phải là một ngày lay 1.000 lay, niệm rất nhiều danh hiệu Phật nhưng tập khí, cố tật vẫn còn nguyên, “*tham sân si mạn*” vẫn đây, “*tự tư tự lợi*” vẫn không buông bỏ. Hàng ngày khởi tâm động niệm ác nhiều hơn thiện, chỉ lo cho lợi ích của bản thân, chỉ lo cho sự an ổn, lo cho sự giải thoát của bản thân mà không lo cho “*sự an ổn và giải thoát của chúng sanh*”. Cái tâm này không thể làm Phật.

Năm 2010, khi tôi đang dịch “*Giảng giải Kinh Vô Lượng Thọ*”, một người học trò đến nói: “*Tại sao Thầy không niệm Phật mà lại ngồi dịch Kinh? Niệm Phật mới vãng sanh, dịch Kinh không vãng sanh*”. Tôi

nghe đến đó thì cảm thấy nóng cả hai tai vì học trò mình tâm huyết dạy dỗ từng chút một vậy mà không có cái nhìn sáng suốt. Tôi trả lời: *“Thôi con vãng sanh trước đi! Hiện nay rất nhiều chúng sanh đang phát tâm nghe pháp nên Thầy phải dịch đĩa Hòa Thượng cho chúng sanh nghe. Thầy đã sinh tử luân hồi nhiều đời nhiều kiếp rồi, bây giờ vì chúng sanh mà sinh tử thêm vài kiếp nữa cũng không sao!”*. Tôi nói một cách hết sức mạnh mẽ. Năm 2010 rất nhiều người đang cần nghe đĩa Hòa Thượng vì khi đó mọi người nghĩ là sắp đến ngày tận thế. Học trò của tôi đứng gần đầu một lúc rồi nói: *“Thôi con vãng sanh trước rồi con rước Thầy!”*. Tôi nói: *“Vậy thì tôi giao cho anh lo việc vãng sanh”*. Người học trò đó thấy thương tôi quá nên cố gắng niệm Phật để rước tôi về Tây Phương. Nhưng sau đó tôi nói: *“Con đừng quên rằng người ở Thế giới Tây Phương Cực Lạc đều là Phật Bồ Tát. Bồ Tát mỗi niệm đều không quên ơn đức của ân nhân của mình. Nếu chúng ta giúp nhiều người vãng sanh thì họ sẽ vì chúng ta mà lo nghĩ! Làm gì có chuyện mình giúp họ vãng sanh, đến khi mình đọa lạc thì họ lại không quan tâm đến mình!”*. Thật ra chúng ta không cần nghĩ đến việc đó! Chúng ta chỉ cần nghĩ đến việc làm thế nào để giúp ích cho chúng sanh là được. Đó mới là Tâm Bồ Đề! Đó mới đúng như lời Phật dạy trên *“Kinh Vô Lượng Thọ”*: ***“Phát Tâm Bồ Đề, một lòng chuyên niệm”***. Hai việc này là then chốt trọng yếu của việc tu hành, chúng ta phải ghi nhớ sâu sắc! Nếu chúng ta chỉ ***“một lòng chuyên niệm”*** mà không ***“phát tâm Bồ Đề”*** thì không vãng sanh. Nếu chúng ta chỉ ***“phát Tâm Bồ Đề”*** mà không ***“một lòng chuyên niệm”*** thì cũng không vãng sanh. Hai việc này phải ***“tương bổ tương thành”***.

Hôm qua tôi nói: ***“Chúng ta phải học hạnh cầu vãng sanh giống Hòa Thượng Hải Hiền và học hạnh độ sanh giống Hòa Thượng Tịnh Không. Như vậy mới đúng!”***. Hòa Thượng Hải Hiền sinh ra trong một giai đoạn vô cùng khốc liệt, Ngài không biết chữ, không biết giảng Kinh thuyết pháp nhưng cả cuộc đời của Ngài là một tấm gương để chúng ta học tập. Ngài tự trồng trọt canh tác, làm ra rất nhiều ngũ cốc để cúng dường đại chúng. Đó chính là thân giáo. Chúng ta nên học theo hạnh niệm Phật của Hòa Thượng Hải Hiền, tâm chỉ hướng về Phật A Di Đà, chỉ hướng về Thế giới Tây Phương Cực Lạc, coi đó là chỗ quy về sau cùng của tâm. Nhưng chúng ta phải học theo hạnh độ sanh của Hòa Thượng Tịnh Không. Nếu không có những người phát tâm cứu giúp chúng sanh thời Mạt Pháp thì ai sẽ cứu giúp họ?

Từ năm 2012 đến năm 2019, rất nhiều lễ tri ân Cha Mẹ đã diễn ra khắp ba miền Bắc Trung Nam, từ thành thị đến nông thôn, từ những hội trường lớn đến những gia đình nhỏ, thậm chí khi một người phát tâm tri ân Cha Mẹ, chúng ta cũng trợ duyên cho họ. Nếu chúng ta không nhắc thức họ thì ai nhắc thức họ? Vừa qua chúng ta đã đánh thức được rất nhiều người biết quay về, biết nói lời tri ân với Cha Mẹ, biết kính trọng Thầy Cô, biết khởi niệm tri ân đối với mọi người. Nếu thời gian qua, chúng ta không làm thì ai nhắc thức họ? Chúng ta đã làm và rất nhiều người đã được nhắc thức. Gần đây có nhiều người nhờ tôi giúp họ tổ chức những buổi lễ tri ân nhưng tôi nói: *“Lúc này tôi có quá nhiều việc cần phải làm. Mọi người hãy tự học theo mô hình của các buổi lễ tri ân để tự làm, tôi không thể trực tiếp đến làm nữa”*. Tôi đã từ chối mấy

nơi là một nhóm nhỏ hoặc cá nhân nhưng trước đây tôi không từ chối bất cứ ai. Bây giờ chúng ta phải làm vì một khu vực, vì một vùng miền. Chúng ta phải có một tâm nhìn như vậy!

Tại sao nhiều người học Phật nhưng càng lúc càng thui chột, tâm càng lúc càng thu hẹp? Bởi vì mọi người chỉ nghĩ đến sự vãng sanh của mình, chỉ nghĩ đến sự an toàn của bản thân. Như vậy có nên không? Ý niệm “*tự tư tự lợi*”, ý niệm an ổn cho bản thân chính là ý niệm ác. Ý niệm vì chúng sanh, ý niệm lợi ích cho chúng sanh là ý niệm thiện. Tổ Sư Đại Đức đã từng làm ra tấm gương hi sinh phẩm vị cho chúng ta thấy. Các Ngài không nói ra nhưng chúng ta nhìn thấy rõ các Ngài đã hi sinh phẩm vị của mình. Đó là tâm lượng của Đại Bồ Tát. Chúng ta sợ, chúng ta không dám hi sinh phẩm vị của mình. Nhưng Tổ Sư Đại Đức đã làm, sẵn sàng vì chúng sanh mà hi sinh phẩm vị của mình. Đó là ý niệm thiện, ý niệm toàn thiện, ý niệm chân thiện.

Tâm tự tư ích kỷ rất vi tế. Chúng ta tưởng mình không có tâm tự tư ích kỷ nhưng xét cho kỹ thì đó là ý niệm “*tự tư tự lợi*”. Chúng ta cứ lo cho phẩm vị của mình mà quên đi việc lợi ích chúng sanh. Chúng ta có thể lo cho chúng sanh mà vẫn có thể lo cho phẩm vị của mình một cách bình thường. Việc lợi ích chúng sanh không hề cản trở việc vãng sanh của chúng ta. Việc vãng sanh của chúng ta cũng không hề cản trở việc làm vì lợi ích chúng sanh. Như vậy mới gọi là “*viên dung*”. Tổ Sư Đại Đức đã làm ra tấm gương cho chúng ta thấy. Hòa Thượng Tịnh Không gần chúng ta nhất, Ngài đã làm ra biểu pháp cho chúng ta rất rõ ràng.

Trước đây có một vị chuyên hộ niệm đã gửi từ Úc Châu về cho tôi một đĩa nhờ tôi dịch. Tên của đĩa giảng đó là: “*Hòa Thượng Tịnh Không đề xướng hộ niệm*”. Họ nói: “*Đây là Hòa Thượng Tịnh Không nói*”. Nhưng khi tôi xem đĩa thì thấy Hòa Thượng Tịnh Không không nói như vậy nên tôi từ chối ngay. Họ đã cắt xén, lồng ghép lời của Hòa Thượng ở nhiều buổi giảng khác nhau để tạo thành cái đĩa đó. Sau đó họ thuê người khác dịch rồi in đĩa đó ra thành nhiều bản để tuyên truyền. Họ đã biến một vị chuyên tu chuyên hoằng Tịnh Độ trở thành một vị chuyên đề xướng hộ niệm. Việc làm đó là ác chứ không phải là thiện. Việc làm đó là ác rất lớn chứ không phải là ác nhỏ.

Trước đây có một người đến nhờ tôi dịch “*Chiêm Sát Sát Pháp*” nhưng tôi không đồng ý. Tôi nói luôn là “*không được phổ biến*” nhưng họ vẫn làm. Họ nhờ người khác dịch, họ lồng tiếng rồi in ra hàng triệu bản. Rất nhiều người đã hành trì theo. Bây giờ ngay đến niệm Phật người đó cũng không niệm! Tôi biết việc này vì người đó là bạn thân của tôi. Mọi người thấy sự việc này có nghiêm trọng không? Chúng ta đừng nghĩ rằng khởi tâm trộm cắp, khởi tâm dâm dục, khởi tâm vọng ngữ mới là ác. Đó chỉ là ác nhỏ. Khởi niệm làm cho người khác tu tập lệch lạc, làm cho người khác động tâm chính là đại ác vì làm mất đi cơ hội của người.

Cái ác của người thế gian không phải là “*cùng hung cực ác*”. Cái ác của người có tri thức, có học, có biết Phật pháp, có học đạo đức Thánh Hiền mới là “*cùng hung cực ác*” vì dẫn đạo người ta sai lầm, khiến

người ta mất pháp thân huệ mạng. Điều này mới nghiêm trọng! Hòa Thượng nói: **“Đừng bao giờ tùy tiện! Phải cẩn trọng! Đọa lạc một mình thì không sao nhưng dẫn đạo đại chúng, làm cho người khác đọa lạc thì trách nhiệm nhân quả rất lớn”**.

Trước đây tôi hướng dẫn một người niệm Phật, Hòa Thượng dạy như thế nào thì tôi hướng dẫn như vậy. Một thời gian sau, khi gặp lại người đó, tôi hỏi: **“Ừ! Con tu cái gì vậy?”**. Họ nói: **“Dạ con đang sám hối Địa Tạng”**, họ còn lấy đĩa bói quẻ. Cái ác này mới ghê! Thời gian qua cũng có nhiều biến động thăng trầm làm cho các đồng tu bị động tâm. Nếu chúng ta nghe Hòa Thượng Tịnh Không thì chỉ nên nghe Hòa Thượng Tịnh Không, chứ không nên nghe thêm Pháp sư Định Hoảng hay cô Lưu Tố Vân mặc dù các vị đó cũng rất xuất sắc. Mười mấy năm qua, tôi chỉ nghe Hòa Thượng Tịnh Không. Mọi người thấy cách làm, cách đối nhân xử thế của tôi có tệ không? Nhờ học Hòa Thượng Tịnh Không mà đến bây giờ cái gì tôi cũng cho tặng mọi người. Tôi đã cho tặng tất cả những gì thuộc về sở hữu của tôi.

Hòa Thượng nói: **“Nếu ý niệm ác nhiều thì chiêu cảm đến ba đường ác, nếu ý niệm thiện nhiều thì chiêu cảm đến phước báu trời người. Chúng ta ác nhiều thiện ít thì quả báo đương nhiên là thời gian ở trong tam ác đạo thì dài mà thời gian ở trong ba đường thiện rất ngắn. Một chuyện dễ hiểu nhất là một người ngằm ngủ mà thấy ác mộng nhiều, mộng thiện thì ít từ ngay ở chỗ này chúng ta có thể hiểu rõ được chúng ta đang tạo nhân gì ở tương lai, tạo nhân ở ba đường thiện hay ba đường ác”**. Người ở trong ba đường thiện thì không gặp ác mộng, không gặp yêu ma quỷ quái, không gặp những sự việc khiến họ vô cùng khiếp sợ.

Tôi có một sự thể nghiệm và cảm nhận hết sức sâu sắc. Chúng sanh ở tầng không gian khác ở khắp mọi nơi. Chúng ta không biết rõ họ nhưng họ biết rất rõ chúng ta. Họ quấy nhiễu chúng ta vì tâm của chúng ta bất thiện, tâm của chúng ta quá nhỏ hẹp, họ ghét nên đến chọc phá. Nếu tâm lượng của chúng ta rộng lớn, tâm lượng của chúng ta lúc nào cũng vì chúng sanh mà lo nghĩ thì họ hỗ trợ, giúp đỡ chúng ta từ xa, không dám đến chọc phá. Thí dụ trong giờ học tập buổi sáng hàng ngày, tôi luôn khởi ý niệm mời tất cả chúng sanh ở các tầng không gian khác có duyên đến cùng chúng ta học tập. Chúng ta khởi tâm như vậy thì họ mới đến được vì họ được mời. Việc này tôi chỉ nói tới đây, không nói thêm nữa vì nếu nói thêm thì người ta sẽ cho rằng tôi huyền hoặc người khác.

Hòa Thượng nói: **“Theo kinh nghiệm của bản thân tôi, khi tôi chưa học Phật thì ngày ngày tôi đều gặp ác mộng, sau khi đã học Phật thì khoảng mười năm đầu tôi vẫn còn gặp ác mộng, nhưng sau khi nỗ lực học đến 30 - 40 năm sau thì tôi hoàn toàn không còn thấy ác mộng”**. Tu hành như Hòa Thượng mà đến 30 - 40 năm sau mới không gặp ác mộng. Tu hành như chúng ta thì thường gặp ác mộng là chuyện đương nhiên.

Khi Hòa Thượng giảng **“Kinh Hoa Nghiêm Áo Chi”**, Ngài nói nói một câu khiến tôi hết sức chấn động: **“Trong suốt 36 năm tu hành, không một ngày nào tôi không niệm Phật, tụng Kinh, thể mà phiền**

não trong tôi vẫn dấy khởi”. Tôi nghe câu này mà giật mình. Ngài 36 năm nghiêm túc tu hành thể mà phiền não, vọng tưởng vẫn dấy khởi, vậy thì chúng ta tu hành 10 năm, 20 năm cũng chưa thấm vào đâu. Có người mới tu hành 36 tháng mà đã muốn hết phiền não vọng tưởng!

Hòa Thượng nói: ***“Trong mấy chục năm nay, tôi ngày ngày đọc Kinh, ngày ngày nghiên cứu, ngày ngày giảng Kinh, khuyến tấn chính mình, khuyến tấn người khác. Tôi thường hay nói với các đồng tu: “Tôi giảng Kinh hoàn toàn là khuyên nhủ chính mình. Bản thân mình phải là một thánh chúng trung thực nhất của chính mình! Người được thọ dụng tốt nhất, được lợi ích tốt nhất là chính tôi”.***

Khi tâm cảnh của người giảng chính là tâm cảnh của người học thì có thể đạt được sự thọ dụng ở mức rất cao. Chúng ta nghe giảng với sự uể oải, mệt mỏi thì không có được thọ dụng. Một giờ học tập vào buổi sáng hàng ngày, tôi có một sự thọ dụng rất đặc biệt. Hôm nay trước khi vào học, tôi bị xổ mũi rất nhiều. Tôi đã chuẩn bị dầu và nước nóng nhưng đến giờ vẫn chưa cần dùng đến. Khi chúng ta đặt toàn bộ tâm trí, toàn tâm toàn ý tập trung vào buổi học thì gần như quên hết mọi sự mệt mỏi của cơ thể.

Hòa Thượng nói: ***“Thời gian lâu dần, năm tháng lâu dần, vô hình trung tâm cảnh của chúng ta được chuyển đổi. Đây chính là “trường thời huân tu”, huân tập dài lâu. Chúng ta không hề có khắc ý để chuyển cảnh giới của nội tâm mình nhưng nội tâm chuyển cảnh giới một cách tự nhiên. Sự chuyển biến này ban đầu rất chậm nhưng về sau chuyển đổi càng lúc càng nhanh”.***

Chỗ này chúng ta phải đặc biệt chú ý! Hòa Thượng nói Ngài không “*khắc ý*” để chuyển cảnh giới của tâm mà chính mình cứ huân tập dài lâu thì nội tâm tự nhiên chuyển đổi. Chúng ta cũng có thể tự cảm nhận thấy sự thay đổi trong nội tâm của chính mình. Chúng ta khởi đầu học từ chuyên đề số 1 rồi học đến chuyên đề 100, 200, 300. Chúng ta cảm thấy nội tâm của mình khác so với trước, nội tâm chúng ta thay đổi dần dần, rồi khác hoàn toàn. Bây giờ chúng ta đã học được gần 900 chuyên đề, mỗi ngày như một ngày, một ngày như mỗi ngày, vô hình trung, nội tâm của chúng ta tự khắc chuyển đổi. Nếu chúng ta không thấy được sự chuyển đổi của nội tâm mình thì chúng ta chưa hề có được sự tiến bộ nào.

Hòa Thượng nói: ***“Nhất định phải tuân thủ giáo huấn của Phật, nhất định phải ghi nhớ lời chỉ bảo của Lão Sư, nhất định không được trước mặt phục tùng, nghe lời nhưng sau lưng thì làm trái. Chính mình tự gạt mình, gạt người chính là lừa gạt Lão Sư, lừa gạt Phật Bồ Tát, vậy thì không thể nào có thành tựu. Chúng ta bị đào thải ở trong Phật pháp thì vẫn phải tiếp nối dòng sinh tử ở trong sáu cõi”.***

Hòa Thượng nhắc chúng ta huân tập trong thời gian dài, năm tháng lâu thì vô hình trung chúng ta tự nhiên được chuyển, không cần thiết phải nóng vội. Trong sự tu hành nếu càng nóng vội thì càng sai, phải ***“trường thời huân tu”***. Trong một bài thơ chúc Tết đồng bào, chiến sỹ cả nước, Bác Hồ đã nói: ***“Trường kỳ kháng chiến nhất định thắng lợi”***. Trong sự tu hành, chúng ta cũng cần phải có thời gian huân tập dài lâu. Hòa Thượng cũng nói cho chúng ta biết thời gian đầu sự chuyển đổi tâm của mình rất chậm nhưng càng về sau sự chuyển đổi tâm sẽ càng nhanh. Nhưng chúng ta phải nhớ nguyên tắc ***“nghe lời và thật làm”***.

Bài học hôm nay, Hòa Thượng nhắc chúng ta xem coi hàng ngày chúng ta có ác mộng nhiều hay thiện mộng nhiều, từ đó chúng ta sẽ tự biết cảnh giới nội tâm của mình. Hàng ngày, chính nội tâm của chúng ta chướng ngại, phiền não nhưng chúng ta cứ nghĩ: “*Tại sao mình gặp quá nhiều việc phiền não vậy!*”. Chúng ta hãy phản tỉnh lại xem tâm chúng ta phiền não hay sự việc phiền não?

Trong bài giảng “*Hạnh phúc trong một niệm*”, Thầy Thái Lễ Húc nói: “*Trong cuộc sống thường ngày, trong cuộc sống gia đình, trong công việc, trong đối nhân xử thế tiếp vật, ngoại cảnh làm cho tâm chúng ta động hay là nội tâm của chúng ta động?*”. Mọi người có nghe tiếng hát karaoke đang văng vẳng không? Tôi qua họ hát, sáng họ lại chuẩn bị hát nhưng tôi vẫn sinh hoạt như bình thường, không bị ảnh hưởng. Đó là cảnh động hay tâm mình động?

Có hai người nhìn thấy lá cờ bay trước gió thì tranh cãi, một người cho rằng lá cờ động, một người cho rằng gió động. Ngài Lục Tổ Huệ Năng nhìn thấy vậy thì nói: “***Không phải là lá cờ động, cũng không phải là gió động mà là tâm của các vị động!***”. Ngay trong cuộc sống hiện thực, nếu tâm chúng ta an định trong mọi hoàn cảnh thì tự khắc mọi hoàn cảnh sẽ an định, cho dù hoàn cảnh động đến cỡ nào thì tâm chúng ta vẫn không động. Nhưng chúng ta lại để cho tâm mình bị lôi kéo theo hoàn cảnh nên chúng ta luôn cảm thấy bị phiền não, bị động.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hi công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!